

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3673/2023
24.01.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јован Вукчевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства унутрашњих послова, коју заступа законски заступник Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4369/22 од 24.04.2023. године, у седници одржаној 24.01.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4369/22 од 24.04.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4369/22 од 24.04.2023. године, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 7205/21 од 14.06.2022. године, па је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде штете на име разлике у висини између исплаћене посебне пензије и плате коју би тужилац остваривао у периоду од 01.03.2015. године до 29.02.2020. године исплати укупан износ од 1.539.350,80 динара, са законском затезном каматом на појединачно означене месечне износе почев од доспелости сваког износа па до исплате, као и да тужиоцу надокнади парничне трошкове у износу од 132.375,00 динара. Тужена је обавезана да тужиоцу надокнади трошкове другостепеног поступка од 33.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. Закона о парничном поступку због потребе да се уједначи судска пракса и размотре правна питања од општег интереса.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Ревизија је дозвољена по одредби члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), па је Врховни суд

испитао побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоцу, запосленом у МУП-у у Координационој управи за Косово и Метохију је решењем Министарства унутрашњих послова, Сектора за људске ресурсе од 31.12.2013. године престао радни однос код тужене 31.12.2013. године, са правом на посебну пензију. Решењем Републичког фонда ПИО од 01.07.2014. године тужиоцу је утврђено право на посебну пензију почев од 08.03.2014. године у месечном износу од 36.480,83 динара. Против решења од 31.12.2013. године тужилац је изјавио жалбу, која је одбијена решењем Жалбене комисије Владе РС од 11.09.2015. године, а то решење поништено пресудом Управног суда од 07.09.2017. године. Након што је Жалбена комисија поништила првостепено решење, новим решењем од 04.12.2017. године утврђено је да је тужиоцу престао радни однос 31.12.2013. године. Против тог решења тужилац је изјавио жалбу која је одбијена решењем Жалбене комисије Владе РС од 30.01.2018. године. Пресудом Управног суда од 16.12.2021. године поништено је решење Жалбене комисије од 30.01.2018. године, а нова коначна одлука није донета. Разлика између посебне пензије и плате коју би тужилац остварио да није донето решење о престанку радног односа за спорни временски период износи 1.539.350,80 динара, у појединачним месечним износима на које је тужиоцу досуђена законска затезна камата од доспећа до исплате.

Првостепени суд, с позивом на одредбе чланова 133. став 4, 140, 142, 143. и 144. Закона о државним службеницима, те члана 191. ставова 1. – 3. Закона о раду налази да је тужбени захтев преурађен, пошто Жалбена комисија Владе Републике Србије још увек није донела одлуку о жалби тужиоца изјављеној против првостепеног решења којим му је престао радни однос.

Другостепени суд не прихвата као правилно становиште првостепеног суда, позивајући се на одредбу члана 4. став 1. Закона о државним службеницима, којом је прописано да се на права и дужности државних службеника који нису уређени овим или посебним законом примењују општи прописи о раду и Посебни колективни уговор за државне органе, те члана 133. став 4. тог закона, којом је прописано да државном службенику престаје радни однос даном коначности решења о престанку радног односа. Пошто након доношења пресуде Управног суда од 16.12.2021. године, којом је поништено решење Жалбене комисије Владе РС од 30.01.2018. године, није донета коначна одлука о престанку радног односа тужиоца, основаност тужбеног захтева следи из одредби чланова 164. Закона о раду и 154. став 1. Закона о облигационим односима, по којима запосленом припада штета коју је у вези са радом претрпео кривицом послодавца.

По становишту Врховног суда правилно је другостепени суд применио материјално право, па су наводи ревизије неприхватљиви.

Тужиоцу на основу одредбе члана 133. став 4. Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“ бр. 62/06 ... 99/14) није престао радни однос код тужене, будући да није донето коначно решење о престанку радног односа.

Имајући у виду да је тужилац од 31.12.2013. године лишен прихода које би остваривао по редовном току ствари, што је последица пропуста тужене да донесе законито решење о његовом радноправном статусу, тужена је у обавези да доведе материјалну ситуацију тужиоца у оно стање у ком би се налазила у одсуству штетне радње.

Правилно је одлучено и о трошковима поступка на основу одредби члана 165. став 2. и 153. став 1. ЗПП.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић